

artık bensiz asla

MAUD ANKAOUA

ARTIK BENSİZ ASLA
MAUD ANKAOUA

Özgün Adı: Plus Jamais Sans Moi
© 2023, Éditions Eyrolles, Paris, France

© 2022 YAN PASAJ YAYINEVİ, İSTANBUL, TÜRKİYE

Bu eserin Türkçe yayın hakları Kalem Ajans aracılığıyla alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-625-99386-0-8

Baskı: Ağustos 2023

Çeviri: Gülşah Ercenk
Editör: Gözde Sayınsoy
Son Okuma: Tuğçe Öznil Sarıkaya
Sayfa Tasarım: Bahadır Erşık
Kapak Tasarım: Deniz Yükselci Karagöz

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. ve Tic. A.Ş.
Mahmutbey Mh. Devekaldırımı Cd. 2622 Sk.
Güven İş Merkezi No: 6/13 Bağcılar/İstanbul
Sertifika No: 52729

YAN PASAJ YAYINEVİ
Acıbadem Mh. Acıbadem Cd. 124/10 Kadıköy/İstanbul
Sertifika No: 49450
info@yanpasaj.com
www.yanpasaj.com

artık bensiz asla

MAUD ANKAOUA

ÇEVİREN: GÜLŞAH ERCENK

YAN | PA
SAJ

Maud Ankaoua 1971 yılında doğdu. Nottingham, Oxford ve Science Po.'da eğitim gördü. Henüz yirmi altı yaşındayken bir reklam ajansının yöneticisi olmayı başardı. Bu dönemde kalp rahatsızlığı yaşadı ve ameliyat oldu. İşine o kadar bağlıydı ve öylesine yoğun çalışıyordu ki doktorların tavsiyesine uymayarak ameliyattan iki hafta sonra iş hayatına koşar adım geri döndü.

2010 yılında çalıştığı şirketin satılmasıyla birlikte kendini büyük bir boşluk ve tükenmişlikte bulunca hayatını sorgulamaya başladı ve ona sunulan yeni iş tekliflerini reddederek ani bir kararla, bir Şerpa eşliğinde yapacağı beş haftalık Himalaya seyahatini organize etti. O zamanki durumunu ve bu deneyimini şöyle aktarıyor: “Farklı bir biçimde yaşamayı öğrenmek için radikal bir değişime ihtiyacım vardı. Tükenmekten çok korktum. Bu, benim için ölüm kalım meselesiydi... Oraya gidince yeryüzüne inmiş gibi hissettim, ikinci bir şans gibiydi. O insanlar yaşamın dayandığı temelleri unutmamışlar ve böylece benim de hayatımı kurtardılar! Size anlatmak istediğim hikâye de işte bu.” Bugün hâlen Paris'te yaşayan Maud Ankaoua, yeni teknolojiler ve sağlık sektöründeki yöneticilere yatırım fonu danışmanlığı veriyor ve her yıl projeleriyle umut vadeden otuz beş yaş altı girişimcileri ödüllendiren iiAwards'ın jüri üyeliğini yapıyor.

Yazarın diğer kitapları; *Bugün Kalan Hayatımın İlk Günü* 2019 yılında, *Yaşamadan Ölmeyeceğim* ise 2021 yılında yine Yan Pasaj Yayınevi tarafından yayımlandı.

Gülşah Ercenk 1991 yılında Hacettepe Üniversitesi Fransız Dili Edebiyatı Bölümünden mezun oldu. Cezayir Büyükelçiliğinde çevirmen, Paris Türk Büyükelçiliğinde büyükelçi sekreteri olarak çalıştı. Farklı yayınevlerine Fransızcadan Türkçeye kitaplar çevirdi. Hâlen Kanada'da yaşayan Ercenk, anaokulu öğretmenliğiyle birlikte çeviri yapmaya devam etmektedir.

*Sana sevgilim,
ve kendilerine doğru yol alan siz sevgili okurlarıma...
Hepinize muhteşem bir yolculuk diliyorum.
Minnetle,
Maud*

Sevgili okurlar,

Bir kitabın mı bizi seçtiğini yoksa bizim mi onu seçtiğimizi hiçbir zaman bilemedim. Bununla birlikte, bir kitabı elinde tutmanın asla tesadüf olmadığını düşünüyorum...

Elbette beni tanıyan ve teşvik eden sizler varsınız...

Her sabah uyanır uyanmaz ilk işim bana yazdıklarınızı okumak oluyor. Mesajlarınız beni duygulandırırken paylaşımlarınız onurlandırıyor. Bir araya geldiğimiz anlarda kulağıma fisıldadıklarınız beni sonsuz etkiliyor. Bana hediyelerin en güzelini armağan ediyorsunuz: Beni yaralarım, çatlaklarım, kırılğanlığım ve ayrıca bütün güçlü yanlarımla olduğum gibi kabul ediyorsunuz. Olduğum kişi olmama izin verdiğiniz için sizlere çok teşekkür ederim. Bana olan sevginizi ifade etmeye cesaret ettiğiniz için sizlere çok teşekkür ederim, sevginiz bana güç veriyor, gelişmeye yardım ediyor ve daha otantik, adaletli, bütün bir insan olmamı sağlıyor.

İlk iki romanımın ardından sizlerle aramızda o kadar çok şey geçti ki bu üçüncü romanı olmama izin verdiğiniz gibi bütün açık kalpliliğimle yazmak istedim. Bugün Kalan Hayatımın İlk Günü ve Yaşamadan Ölmeyeceğim adlı romanlarımı hayallerimin çok ötesine taşıyan, evlerinize girmeme izin veren, kelimelerimi büyük bir coşkuyla paylaşan sizlerin kişisel yolculuğunuzda yardımcı

olacağı ümidiyle yaşam tecrübelerimi, keşfettiklerimi paylaşmak istedim.

Sizler benim dünyama ortak oldunuz, aramızdaki bağı açıklamaya çalışmayacağım, zira onu yaşıyorum...

Bir de henüz tanımadığım okurlarım var ki... Onlarla tanışmak için de can atıyorum!

Sizlerle yeniden görüşünceye veya nihayet yollarımız kesişinceye dek kendinize iyi bakın, her şey gönlünüzce olsun, hepinizi sevgiyle kucaklıyorum.

Bütün sevgimle,

Maud

Ortak karar

*“Hayat göğüslenmesi gereken bir mücadele,
üzerinde düşünülmesi gereken bir mutluluk,
denenmesi gereken bir maceradır.”*

–RAHİBE TERESA

Constance aylardır bu işi bekliyordu! Hâlâ inanamıyordu. Sözleşmeyi onuncu kez yeniden okudu, ancak değiştirilecek tek bir virgül bile bulamadı. Bazen tek bir noktalama işareti bir cümlenin anlamını değiştirebilir veya farklı yorumlanmasına neden olabilirdi. Bunu gayet iyi biliyordu zira bazı prosedürlere itiraz etmek ve en iyi meslektaşlarının kaçырdıkları davaları kazanmak için defalarca bu yöntemi kullandığı olmuştı.

Bundan on yıl kadar önce baro okulundan mezun olmuş, doğup büyüdüğü Provence bölgesini Paris için terk etmişti. Ya da daha doğrusu, beş yıl önce Fransa Avukatlar Kongresi’nde görüp âşık olduğu Lucas için. Lucas onu prestijli avukatlık bürosunda hemen işe almıştı. Her şey şiiinsel bir güzellikteydi, Lucas’ın evli olması dışında! Ofiste her gün beraber olsalar da hafta sonları nadiren birlikte olabiliyorlardı. Böyle yaşamak acı veriyordu, ne var ki Lucas’ı seviyordu. Lucas, ona defalarca söz vermiş olmasına

rağmen her seferinde son dakikada geri adım atıyor, karısından ayrılmıyordu. Defalarca ondan uzaklaşmayı denemişti, ancak ayrılık çok daha acı gelmişti. O da durumu kabullenip beklemeye karar vermişti.

Bu iş avukat olarak sahip olduğu yeteneklerinin tanınması için iyi bir fırsattı. Lucas hiçbir zaman onu ortaklık pozisyonuna yükseltmemiştir. Oysa en derininde bunun için gerekli meziyetlere ve ayrıca yetkinliğe sahip olduğunu biliyordu. Onu asla terfi ettirmemesinin nedeni kuşkusuz kendince onu kontrol altında tutmak ve oyalamak içindi.

“Muhteşem görünüyorsun! Senin adına çok mutlu oldum!” diye haykırdı Tristan, banyo kapısının önünde durmuş ona bakarken.

Tristan, en yakın arkadaşı, daima en büyük hayranı olmuştu; müşterilerini ziyaret etmek için birkaç günlüğüne Paris’e geldiğinde hep Constance’ta kalıyordu. Tristan internet siteleri tasarlıyordu ve başkent, bu alanda yaşadığı Hyères şehrinden çok daha dinamikti. Ancak bu defa daha uzun kalacaktı. En büyük hayali önolog* olmaktı. İşinin yanı sıra akşamları okula gidiyordu ve iki aya kadar sınavı vardı.

Constance ona şefkatle bakıp sımsıkı sarıldıktan sonra rujunu sürüp makyajını tamamladı. Eski sevgilisinin şehveti kabardı.

“Hayır, yaklaşma!” diye bağırdı panikle, arkadaşının, tayyörünün ceketinin altına sokmaya çalıştığı ellerine hafifçe vurarak.

Tristan ergenlik döneminde yaşadıkları aşkın aralarında böyle bir samimiyete izin verdiğini düşünüyordu. Constance geriye doğru bir adım attı. Eski sevgilisi aralarındaki ilişkinin arkadaşlığa evrildiğini ve öyle de kalacağını gayet iyi bilmesine rağmen aşka âşık bir adamdı, doğuştan çapkın ruhlu.

* Şarapla ve şarap yapımıyla ilgilenen kimse. (e.n.)

“Nasıl görünüyorum?” diye sordu, asi bir tutam saçı yerine koyarken.

“Her günkü gibi, göz kamaştırıcı!”

“Stres yaptım.”

“Niye stres yaptın? Şartlarda anlaşmıştınız, bir tek imza atmamak kaldı. Ben daha şimdiden şampanyayı buzdolabına koydum, kutlamak için sabırsızlanıyorum.”

“Peki, ya başaramazsam?”

“Saçmalama, her zamanki gibi çok başarılı olacaksın.”

Constance kararlı adımlarla Champs-Élysées Caddesi boyunca yürüdü. Bütün korkularına rağmen mutluydu. Bu şirkette işe girmek onun için büyük bir başarıydı: Dâhil olacağı elit bir avukatlık şirketi, asla yükselmesine izin vermeyen Lucas’tan rövanşını almanın şahane bir yoluydu. Kuşkusuz, artık onu eskisinden daha az görecekti olsa da nihayet kendi kanatlarıyla uçacaktı. Lucas, onun başka bir şirkette, üstelik de en önemli rakiplerinden birinde işe başvurduğunu duyunca büyük kıyamet kopartmıştı. Ancak onu işe alacaklarına inanmıyordu, hele hele ortaklık pozisyonuna getireceklerine hiç inanmıyordu. Constance ona yanıldığını kanıtlayacaktı ve bunu pekâlâ becerebileceğini de.

Constance çevik adımlarla ilerlerken siyah saçları sabah esintisinin altında asfaltı döven yüksek topuklarının ritmiyle uçuşuyordu. Kendine güvenmediği, kendini kırılgan hissettiği anlarda yakınları ona daima ne kadar çekici olduğunu hatırlatıyorlardı.

Le Fouquet’s’in köşesini döndükten sonra George-V Caddesi’nde bir an durup karşı kaldırımdaki H&Associés Avukatlık Bürosu’nun binasına baktı. Bütün ruhunu ele geçiren heyecanın ve duyduğu bütün korkuların yanı sıra içinde büyük bir gurur da hissetti. *Ama ya başaramazsam?* Kendi kendine cesaret vermek ister gibi yüksek sesle, “Aptal olma!” dedikten sonra karşıya geçti.

Kapının şifresini tuşlayıp küçük bir avludan geçti. Güvenlik görevlisi çantasını kontrol ettikten sonra asansörün yönünü gösterdi. Müessesenin şanına yakışır biçimde modern olan dekorasyonu aynı zamanda Haussmann mimarisinin bütün güzelliklerini de gözler önüne seriyordu. Her basamağında pirinçten bir çubuk yer alan meşe ağacından yapılmış merdivenler kırmızı halıyla kaplıydı. Güvenlik görevlisinin yanından geçip asansöre bindi, kapılar otomatik olarak kapandı.

Asansör yükseldikçe Constance'ın kalp atışları da hızlanmaya başladı. Altıncı kata varınca kendisini karşılayan güler yüzlü bir hostes onu Chesterfield marka bej rengi deri kanepeye oturtuktan sonra kendisini bekleyen, şirketin en büyük hissedarı Hélène Parker'e geldiğini haber vermek üzere yanından ayrıldı. Birkaç dakika sonra geri geldi ve ardında hoş bir parfüm kokusu bırakarak ona kendisini bekledikleri büroya kadar eşlik etti. Constance şirketin yöneticisiyle karşılaşacağı büroya girmeden önce derin bir nefes aldı. Sırım gibi incecik bir kadın olan Hélène Parker'ın üzerinde kısa bir ceketten ve geniş paçalı, yüksek belli, kemeri aynı kumaştan yapılmış bir pantolondan oluşan açık renk bir takım vardı. Altmışına yaklaşmış olmalıydı. Constance kadının şıklığından ve karizmasından çok etkilenmişti. Parker'ın daha ilk cümlesiyle içine su serpilmişti:

“Sizi aramızda görmekten o kadar mutluyum ki, Constance. H&A'ya hoş geldiniz.”

Taze eleman, George-V Caddesi'ne bakan aydınlık büroyu inceledi. Paris binalarının o asla demode olmayan klasik dekorasyonuna sahipti: beyaz duvarlar, akantus yaprağı motifli duvar taşları ve balık sırtı meşe parke.

“Ben de çok memnunum,” diye cevapladı Constance heyecanla. Genç bir adam başını kapıdan içeri uzattı:

“Tak tak! Sözleşmeyi yazdırdım.”

“Gir, Benoit,” dedi H el ene. “Constance, seni sekreterimle tanıştırayım.”

“Bu, sözleşmenin bize gönderdiğiniz son versiyonu Constance.  zerinde hiçbir değişiklik yapmadık. Okuyabilirsiniz.”

Constance sözleşmeyi dikkatle okudu ve anlaştıkları gibi bütün değişikliklerin yapılmış olduğunu gördü. Sonra iki kadın sessizce sözleşmeyi imzaladılar.

“Aklımı kurcalayan bir konu var,” dedi Constance. “Bildiğim kadarıyla şirketinize içeriden biri referans olmadan girilmiyor. Oysa ben sizde çalışan kimseyi tanımıyorum. Biri bana referans oldu mu?”

“Evet, sizi tavsiye eden biri oldu.”

“Kimdi?”

“Bunu sonra konuşuruz. Ondan önce, dikkatinizi çekmek istediğim çok önemli bir nokta var: Deneme süresi. Sizin de bildiğiniz gibi, birlikte çalışacağımız kişilerin işe alım sürecine büyük önem veriyoruz. Kaldı ki avukatlık büromuzun bu kadar başarılı olmasının ardında yatan sebep de bu. Gerektiğinde üç ay daha uzatılabilecek bu üç aylık deneme süreci bizim için çok önemli.”

Constance da buna katılıyordu: Elinden gelenin en iyisini yapacak, kısa bir sürede bütün becerilerini ortaya koyacaktı.

“Harika!” dedi H el ene, imza işi bittikten sonra. “Deneme sürecini nerede geçireceğinizi bilmek için sabırsızlanıyorum.”

“Nasıl yani, nerede geçireceğim?”

“İşte, az önce size söylediğim gibi, bu aşama çalışanlarımızın temel niteliklerini görmemizi sağlıyor, o yüzden hem sizin için hem de bizim için en iyi şekilde kullanılması gerekiyor.”

“Bugüne kadar yaptığım işler ikna olmanız için yeterli olmadımı?” diye sordu Constance endişyle.

“Hayır, elbette ikna olduk; o yüzden bugün buradasınız zaten! Gerekli bütün teknik becerilere sahipsiniz, ayrıca davalardaki

başarı rekorunuz da son derece etkileyici. Ancak bütün bunlar işe alınmanızı onaylamaya yetmiyor.”

“Daha ne istiyorsunuz?” diye sordu taze eleman, endişeden kaynaklanan hafif alaycı bir tonla.

“Bizim değer yargılarımıza uyan insani nitelikler. Şimdi, deneme süresini geçireceğiniz yeri belirlemek üzere kura çekebilirsiniz.”

Benoit, Constance’ın önüne içi dörde katlanmış kâğıt parçalarıyla dolu bir sepet koydu.

“Ama... deneme süresini burada geçirmeyecek miyim?”

“Bu nereyi çekeceğinize bağlı. Haydi!” diye inceden ısrar etti Hélène.

“Paris’ten uzaklaşmam söz konusu olamaz, sözleşmemizde bunu öngören bir madde yoktu.”

Constance sözleşmeye hızlıca göz gezdirip ilgili maddeyi yüksek sesle okudu:

“*Görev yeriniz Paris olacak.*”

“Okumaya devam edin.”

“*Avukatlık bürosunun beklentileri doğrultusunda, aldığımız dosyalar yurt içi ve yurt dışı seyahatlerini gerekli kılabilir...*” Elbette, işim gereği seyahat etmeye hazırım, ama çok kısa süreliğine.”

“O hâlde, harika!”

“Yani, bir müşterinin ihtiyacı olduğunda demek istiyorum.”

“Zaten öyle. Size güvenebilmemiz için birlikte çalışma potansiyelimizi bir an önce görmek zorundayız. Rica ediyorum: Şimdi, gelecek pazartesiden itibaren deneme sürenizi belirleyecek deneyimi seçin.”

Constance gerildi, başkentten ayrılamazdı, hele Lucas’tan hiç ayrılamazdı. Zaten avukatlık bürosundan ayrılmak istediğini söylediğinden beri araları gergindi, bu haberi nasıl karşılayacaktı?

Davasını savundu:

“Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağımdan emin olabilirsiniz.

Ancak sizden beni anlamanızı istiyorum: Benim bir özel hayatım var, öyle her şeyi bir anda terk edip gidemem.”

“Söz konusu olan her şeyi terk etmek değil... Sadece birkaç hafta, deneme süresi boyunca. Üstelik, her an son verebileceğinizi de hatırlatırım, önceden bildirmek koşuluyla elbette. Haydi, gideceğiniz yeri seçin!”

Hélène’in sabırsızlanmaya başladığını hisseden Constance derin bir nefes aldıktan sonra bir kâğıt çekti. Sorgu dolu bakışlarla kâğıdı müdüre uzattı.

“Hayatın sizin için ne öngördüğünü bize siz söyleyin,” dedi Hélène, yumuşacık bir sesle.

Constance titreyen ellerle kâğıdı açtı ve duyulur duyulmaz bir sesle mırıldandı:

“Santiago de Compostela Yolu.”

“Ah, tebrikler!” diye haykırdı Hélène, “Bu en güzel deneyimlerden biri!”

12. Madde

*“O bizi boğazımızdan tutmadan önce
bizim değişimin elinden tutmamızda
fayda vardır.”*

–WINSTON CHURCHILL

“Sürpriz!” diye hep bir ağızdan bağırdılar. Tristan, Constance’ın işe girişini kutlamak için bütün arkadaş grubunu bir araya toplamıştı.

Constance içeri girdiğinde yanaklarından süzölen gözyaşları henüz kurumamıştı. Davetlilerin yüzündeki gülümseme yerini sorgu dolu bakışlara bıraktı. Tristan ona sımsıkı sarıldı.

“Ne oluyor?”

“Beceremeyeceğim,” dedi hıçkırarak Constance.

“Neyi beceremeyeceksin?” diye sordu, en yakın arkadaşı Bérénice.

“Her zaman her şeyi gayet iyi başardığını gayet iyi biliyorsun,” dedi Tristan, teselli etmek için saçlarını okşayarak.

Constance onlara H&A’daki görüşmesini ve avukatlık bürosunun işe alınmasını onaylamadan önce ona dayattığı “deneyimi”

bütün detaylarıyla anlattı. Arkadaşlarının gülen yüzlerinde birden düşünceli bir ifade belirdi, bir tek grubun sanatçısı Raphaël bir kahkaha attı:

“Ben de işe başvuracağım! Ne dâhiyane bir fikir! Ne, biliyor musun? Ben de seninle geleceğim.”

Karısı Bérénice dik dik baktı.

“Kesinlikle olmaz, çocuklarını ne yapacaksın? Sen bütün gün gitarınla eğlenirken ‘ben’ çalışıyorum, hatırlatırım.”

“Ben eğlenmiyorum, beste yapıyorum.”

“İkiniz de susun, hem zaten tek başıma gitmem gerekiyor!” diye araya girdi Constance. “Sözleşmenin şartları böyle.”

Sözleşmenin bir kopyasını çıkartıp kendisi de avukat olan Bérénice’e verdi.

“Bir sırt çantam bile yok,” dedi eline aldığı bir kadeh şampanyayı bir dikişte içerek.

Maxime, grubun pragmatîği, Google Maps’tan yolun kaç kilometre olduğunu hesaplamaya başlamıştı bile:

“1365!”

“Ah, yapma!” diye haykırdı Bérénice, arkadaşı için endişelenerek.

Maxime devam etti:

“1365 kilometre, saatte beş kilometre yürüsen, diyelim ki sen dört kilometre yürürsün, 341,25 saat eder, günde beş saate bölünce... 68,25 gün eder... Haftada bir gün dinlensen, zorlamadan, iki buçuk aya ihtiyacın var... Rahatla, üç ayda çok kolay yaparsın!”

“Hayır, ama, ciddiden, benim Fransa’nın kırsal bölgelerini boydan boya geçebileceğimi düşünüyor musunuz?” diye iç çekti Constance.

Arkadaşları başlarını önlerine eğdiler.

“Alın işte! Ben de düşünemiyorum. Bu işten vazgeçip bir an önce sözleşmeyi iptal etmem gerekecek.”

Tristan yanına oturdu.

“Bugüne dek senin hayallerinden vazgeçtiğini asla görmedim, bunu şimdi yapacak değilsin herhâlde.”

Tristan onun moralini yükseltmeye çalışırken, Bérénice de sözleşmenin maddelerini okumaya devam ediyordu.

“Şey... Sözleşmeyi bir kere imzaladıktan sonra iptal etmeden önce onlara bir hafta süre vermek zorundasın.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“12. Madde: ‘Deneme süresi üç aydır, bu süre bir defaya mahsus uzatılabilir. Sözleşme imzalandıktan sonra deneme süresini fesheden çalışanın en az bir hafta önceden, şayet bir aydan fazla bir süredir çalışıyorsa iki hafta önceden ve daha uzun süredir çalışıyorsa üç hafta önceden bildirimde bulunması şarttır.’”

“Ama daha başlamadım ki.”

“O zaman birinci durum geçerli: Sözleşmenin imzalanmasından sonra onlara bir hafta borçlusun.”

“Ama bu hiç olağan değil!”

“Haklısın, ama sözleşmenin bağlayıcılığı var.”

“Neyse, dinle,” dedi Raphaël, “üç ay ücretli tatil yapmak hiç de alışılmış bir durum değil. Bence sevinçten havalara uçmalısın. Neden denemeyesin?”

“Bahamalar’a gitmiyor sonuçta,” diye cevapladı Bérénice.

Tristan, Constance’ın elini avucunun içine alıp okşadı.

“Raphaël haklı. Hem sonra en iyi avukatlık bürosu olduklarını sen söylüyorsun, onlara güvenmelisin, ne yaptıklarını biliyorlardır! Bu ‘deneyim’ onlara bir şey katmayacak olsa boşu boşuna çalışanlarına bunun için para ödemezler, sence de öyle değil mi?”

“Ama ben bunu asla başaramam ki. Düşünebiliyor musun? Benim her şeyim önceden planlıdır. Okudunuz mu? Şirket sadece ilk gece için rezervasyon yapıyor, sonra başımın çaresine tek başıma bakmam gerekiyor!”

“Yalnız olmayacaksın ki,” diye araya girdi o zamana kadar sessiz

kalan Max'ın karısı Julie. "Benim bir iş arkadaşım yaptı. Dedğine göre yol boyu bir sürü sempatik insanla karşılaşıyormuşsun."

"Evet, ama senin iş arkadaşın bir seyyah, uçuk kaçık şeylere bayılıyor!" diye itiraz etti Max. "Gerçekten de herkesin en büyük hayali bir ahırda uyumak değildir bence! Constance haklı, bence o şirkettekiler tamamen delirmişler. Seni uyarmıştım. Çalışma biçimleri o kadar gizemli ki bazı gazetelerde tarikat oldukları bile yazılıyor! Üstelik, neredeyse aldıkları bütün davaları kazanmaları da normal değil... Sanırım kolları biraz uzun ve arkalarında mafya var."

"Her şeyi fazla dramatize ediyorsun Max!" diye cevapladı karısı. "Kimse hiçbir şeyi kanıtlamış değil, ayrıca bildiğim kadarıyla bugüne kadar kimsenin öldüğü de görülmedi."

"Ben de onu diyorum işte, birilerinin ölmesini beklemeyelim! Meslektaşlarımdan bu işi araştırmalarını isteyeceğim, emniyetin bu hikâyeyi biraz deşmesinde fayda var."

Max her şeyi kapkara görmekte ustaydı. Hiç kimse bir polis olarak yeteneklerini inkâr edemese de kötümserliği insanı ürkütüyordu.

"Şartlar gayet açık," diye devam etti Bérénice. "Onlara bir hafta bildirim süresi vermek zorundasın, başka şansın yok, sözleşmeyi imzalayarak taahhüt altına girdin. Üstelik sana karşı samimi ve dürüst olacağım: Açık havada yürümek sana çok iyi gelecek."

Constance, "Ne demek istiyorsun?" diye sinirlendi, gururu incinmişti.

"Gözün hiçbir şeyi görmüyor."

Constance derin bir of çekti.

"Hafta sonu ben de yanına gelebilirim," dedi Tristan, içini rahatlatmak için.

Constance başını onaylar gibi salladıktan sonra eliyle alnını ovuşturdu, gücü tükenmişti. Hayatının sadece işinden ve Lucas'ı beklemekten ibaret olduğu doğrudu.

“Cep telefonunu kullanmana izin var mı en azından?” diye sordu Max.

“Elbette, vardır! Yok mu?”

Constance’ın içine bir kuşku düşmüştü, sözleşmeye yeniden göz gezdiren Bérénice’e sorgu dolu bakışlarla baktı.

“Cep telefonunu yasaklayan bir madde göremiyorum.”

“Peki ya Lucas? Ona şansımı başka bir avukatlık bürosunda denemek istediğimi söylediğimden beri bana çok kızgın. Bu kadar uzun süre ondan ayrılmamı asla kabul etmeyecektir.”

Kimse bu konuda bir yorumda bulunmadı. Hepsi Lucas’ın ona ne kadar kötülük ettiğini biliyordu.

“Bana onun bu akşam nerede olduğunu bir hatırlatabilir misin?” diye sorma cüretinde bulundu Tristan. “Ben söyleyeyim: Senin başarını kutlamak yerine, karısıyla birlikte; o yüzden, benim fikrimi sorarsan... Hatta sormasan da: Lucas’ın ne düşündüğü hiç umurumuzda değil.”

Herkes hep bir ağızdan onaylarken Constance titreşimde çalan telefonuna bir göz attı. Benoit, Hélène’in sekreteri, bir e-mail göndermişti. Yüksek sesle okudu:

“Sevgili Constance; ilişkide tren biletinizi, Puy-en-Velay ve Montbonnet’de iki gecelik rezervasyonunuzu, ayrıca seyahatiniz boyunca ihtiyaç duyabileceğiniz eşyaların bir listesini bulacaksınız.”

“Fazla zahmete girdiği söylenemez,” dedi, okumaya devam etmeden önce.

“Sırt çantası, üç tişört, üç iç çamaşırı, bir şort, bir çift yürüyüş ayakkabısı, terlik, bir matara, bir çift yürüyüş batonu, bir panço yağmurluk, bir polar ceket, sabun, krem, bir diş fırçası, yara bandı, kulak tıkacı, bir kasket, bir mayo ve bir güneş gözlüğü.”